నథింగ్ బట్ సింపుల్

జి.వి.ఎల్. పద్మజ

సుందరానికి ఆ విషయం తెలీగానే చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. ఎనిమిదేళ్ల క్రితం ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకున్నాడు మాధవరావు సుశీలని. ఎంతో అన్యోన్యంగా ఆనందంగా కాపురం చేసుకుంటున్న వాళ్ళు - ఇన్నేళ్ళ తర్వాత విడాకులు కోరుకోవటం ఎందుకో అర్థం కాలేదు ఎంత ఆలోచించినా.

వాళ్ళిద్దరికి ఏకైక సంతానం ఏడేళ్ళ వయసున్న....బాబు అతన్ని క్రమశిక్షణ కోసమో, డిగ్నిటీ కోసమో, మద్రాసులో ఏదో మిషనరీ కాన్వెంటులో చేర్పించారు.

సుందరానికి యీ విషయంలో లోతుపాతులు తెలుసుకోవాలని ఉత్కంఠత ఎక్కువైంది. ఆరోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకు క్లబ్బులో మాధవరావు కనిపించాడు సుందరానికి. అతనికి పరిచయముంది బాగానే. ఆమాటా ఈమాటా మాట్లాడుతూ, అసలు విషయానికి వచ్చాడు సుందరం.

"నే విన్నది నిజమేనా?"

"ఏమిటది?" తిరిగి ప్రశ్నించాడు మాధవరావు.

"నిన్న మీ లాయర్ విశ్వనాథం.... నాతో చెప్పిన విషయం?"

"అబద్ధం ఆయనెందుకు చెప్తాడు.... నిజమే" అంటున్న అతని మొహంలో నిర్లక్ష్యభావం ఒకింత కనిపించింది సుందరానికి.

"అందుకు మీరు ఏమీ ఫీల్ కావటం లేదూ?"

"చాలాకాలం ఫీలయ్యాను. ఇందుకు ఇక ఓపిక లేక మానేశా. ఆ తర్వాతే యీ నిర్ణయానికి వచ్చాను" అంటూ అతను బిలియర్డ్సుబోర్డు దగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంకా ఇంకా తరచి అడగటం సభ్యత

కాదనిపించింది సుందరానికి. అన్ని విష యాలు అతన్ని అడిగేకంటే విశ్వనాధాన్ని అడగటమే మంచిదనిపించింది.

* * *

సుశీలా మాధవరావుల వివాహమై ఎనిమిదేళ్ళయింది. సుశీలవాళ్ళ ఫామిలీ ఏమంత వున్నవాళ్ళు కాదు. పైగా అందరూ ఆడపిల్లలే పుట్టారు ఇంట్లో— అందరికి పెళ్ళిచేయటం ఏ తండ్రికైనా కష్టమే—లక్షలు లేకపోతే! అలాంటి కుటుంబంలోని సుశీలను సంపన్నుడు.... మంచి వ్యాపారవేత్త అయిన మాధవ రావు కోరి చేసుకున్నాడు. ఆ వూళ్ళో అంత ఘనంగా జరిగిన పెళ్ళి మరోటి లేదనుకున్నారు అందరూ. సుశీలను చేసు కున్న తర్వాత మాధవరావు వ్యాపారం అన్నిట్లోనూ కలిసొచ్చి రెండింతలయింది. ఎస్టేట్లూ- ఫ్యాక్టరీలూ అనేకం కొన్నాడు. ఒకరంటే ఒకరు ఎంతో ఇష్టంగా ప్రేమగా ఉండేవారు ఆ జంటచూడటానికి కూడా చాలా ముచ్చటగా ఉండేది.

స్వతహాగా మాధవరావు చాలా మంచి మనిషి. ఎవరైనా సహాయం కోరివస్తే తప్పకుండా చేసేవాడు. ఉద్యోగార్థులకి ఆయన కల్పవృక్షం. ఆ సమయానికి తన దగ్గరేం ఖాళీలు లేకపోతే మరో చోట సిఫారసు చేసేవాడు ఆ వ్యక్తి అర్హుడనిపిస్తే—

ఒకోసారి బిజీగా వున్నప్పుడు ఎవ రైనా విసిగిస్తే మాత్రం చిరాగ్గా సమా ధానం ఇచ్చేవాడు. కోపంగా ప్రవర్తించే వాడు. వ్యాపారంతో పాటుగా అవి కూడా అభివృద్ధి చెందాయి. క్షణం కూడా తీరిక లేనంత బిజీగా అయింది అతని జీవితం.

సుశీల సౌమ్యురాలు! ఇంటి వ్యవ హారాలన్ని తనే స్వయంగా చూసు కునేది — పనివాళ్ళకి వదిలేయకుండా. నౌకర్లు కూడా ఆవిడంటే భయభక్తులతో మెలిగేవాళ్ళు పండక్కి, పబ్బానికి అంద రికీ బట్టలు, పిండివంటలూ పంచేది. కల వారి ఇంటికోడలు అయ్యానని గర్వం ఇసుమంతైనా ఉండేదికాదు. డిగ్రీ చదు వులు చదివినా - ఫాషన్స్ అనీ, కల్చర్ అని లేనిపోని ఆడంబరాల్ని ప్రదర్శిం చడం ఇష్టం ఉండేదికాదు సుశీలకు.

"ఏమిటి సుశీ! నాకు క్షణం తీరి కుండదు. నువ్వు ఒంటరిగా ఎలా ఉంటావో అర్థంకాదు.... మహిళా మండలిలో చేరావంటే మీటింగులని, ప్రారంభోత్సవాలనీ.... హాయిగా కాల క్షేపం అవుతుందిగా" — అనేవాడు మాధవరావు.

"మీరు ఏ టైంకి వస్తారో" ఎన్నాళ్ళ కోసారి వస్తారో మీకే తెలీదు. మీరు వచ్చినప్పుడు మీ గురించి ఎవరు శ్రద్ధ తీసుకుంటారు. నేను అవన్నీ పట్టుకు ప్రాకులాడితే .. అయినా నాకేం బోరుగా లేదసలు - మీరుమాత్రం వేళకి భోజనం వగైరా తీసుకుని ఆరోగ్యం కాపాడు కోమని నా కోరిక" - అనేది నవ్వుతూ- అతనూ నవ్వి వూరుకునేవాడు.

పెళ్ళయిన రెండేళ్ళకి వాళ్ళకో బాబు పుట్టాడు ఆ తర్వాత సంతానం కలక్క- పోవటంతో "బాబు"ని చాలా గారాబంగా పెంచారు. అతన్ని ఇరవై నాలుగ్గంటలూ జాగ్రత్తగా చూడటానికి ఇద్దరు నౌకర్లని నియమించాడు తండ్రి.

"నేనున్నాను కదండీ! తల్లి కన్నా

ఎక్కువ ఎవరు చూస్తారు చెప్పండి? - అనేది సుశీల!

"నీకు విశ్రాంతి లేకుండా ఎలా? - అనేవాడు నవ్వుతూ.

బాబు పెరిగి అయిదేళ్ళ వాడయాడు. మాధవరావుకి బిజినెస్ ఎక్కువ అయింది. మూడు నాలుగు రోజులకోసారిగానీ ఇంటికి రావటం కుదరటంలేదు. ఎప్పుడూ డైరెక్టర్ల బోర్డు మీటింగులని - వగైరా అంటూ.

మాధవరావు బాబుకి ఎప్పుడో ఓసారి వచ్చే బంధువులా కనిపించాడు.

సుశీల మాత్రం ప్రతిక్షణం కంటికి రెప్పలా చూసుకునేది బాబుని.

సుశీల భర్తని "ఏమిటది అనడిగితే...." ఏంచెయ్యమంటావు సుశీ! చూస్తూనే వున్నావుగా! నేనేమైనా తిరుగుతున్నానా? ఇదంతా ఎవరికోసం - అనేవాడు.

బాబుని మద్రాసులో మిషనరీ కాన్వెంట్‌లో చేర్పించాడు మాధవరావు సుశీల ఎంత బ్రతిమిలాడినా వినకుండా.

"మన స్టేటస్‌కి బాబుని అమెరికాలో చదివించినా ఆశ్చర్యంలేదు. నువ్వు బాబుకి దూరంగా వుండలేవని మద్రాసుతో సరిపెట్టాను. క్రమశిక్షణ - మంచి చదువుతో బాబు అభివృద్ధిలోకి వస్తే ఆ పేరు, ప్రతిష్ఠ మనకే సుశీ - అని సముదాయించాడు మాధవరావు.

బాబుతో రెండు రోజుల కోసారి ఫోనులో మాట్లాడందే నిద్రపట్టేదికాదు సుశీలకి. వారానికో - పది రోజులకో ఓసారి వెళ్ళిచూసి వచ్చేది కారులో. వీలుంటే మాధవరావు కూడా వచ్చేవాడు. అదీ చాలా తక్కువ. క్రమంగా నెలకో సారి మాత్రమే వీలుపడసాగింది సుశీల కూడా.

ఇలా రెండేళ్ళబట్టి జరుగుతూంది. సుశీలకు బాబుని చూడటానికి ఇప్పుడు అసలు వీలుపడటంలేదు. కారణం ఆరోగ్యం అంతగా బాగుండక పోవటమే.

"మీరోసారి వెళ్ళి బాబుని చూసి రండి!" - అని రోజూ అర్థించేది మాధవరావుని.... కానీ అంత తీరిక అతనికేది?

* * *

సుందరం డౌట్ విని నవ్వాడు లాయర్ విశ్వనాధం!"

"అవునూ, మీకేమిటి ఇంత క్యూరియాసిటీ." - అన్నాడు.

"ఏం లేదూ. మాధవరావు నాకు ఫామిలీ ఫ్రెండు, నాకూడా తెలీకుండా వీళ్ళెందుకు ఇలా విడాకులు కోరుకుంటున్నారో - నాకు అర్థం కావటం లేదు."

"నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను కారణం నాకు తెలిసి కూడా అది ఇంత దూరం రావల్సిన అవసరం కనిపించటం లేదు...." - అంటూ చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు విశ్వనాధం.

"నెలరోజులక్రితం "బాబుకి జ్వరంగా వుంది" - అని లెటరు వచ్చిందట మద్రాసునుంచి. అది చూసి సుశీల గాభరాపడి భర్తని తొందర చేసిందట.

"మీరోసారి వెళ్ళి బాబుని చూసి రండి. వీలైతే తీసుకుని రండని అడిగింది కానీ మద్రాసు వెళ్ళి రావాలంటే

కనీసం రెండు రోజులు పడుతుంది అసలే ఇయర్ ఎండింగ్ రోజులు! పైగా లోకల్ ఫ్యాక్టరీస్ రెంటిలో "సమ్మె చేస్తాం" అని ఉద్యోగులు బెదిరిస్తున్నారు. ఈ పరిస్థితుల్లో అతనికి మద్రాసు వెళ్ళి బాబుని చూసిరావటానికి వెంటనే కుదర్లేదు."

"పోనీ....సుశీలగారు వెళ్ళి చూసి రావచ్చుగదా"- సుందరం అడ్డు పడ్డాడు.

"—" నిజమే! ఆమెకీ వెళ్ళాలని వున్నా ఆరోగ్యం అంత బావుండలేదు. డాక్టరు "పూర్తి విశ్రాంతి తీసుకోకపోతే ప్రమాదం" అన్నాడట. ఆమె మంచం ఎక్కి అప్పటికి పదిరోజులైందట. ఇంతే నాకు తెలిసింది."

"ఇంతమాత్రానికే విడాకులేమిటి? - ఆశ్చర్యంగా వుందే?

"నాకూ అలానే అనిపించి ఆయన్నే అడిగాను.

"ఏం చెప్పారు?" —

"ఏమీ చెప్పలేదు! మా ఇద్దరికి ఇష్టం లేదు కలిసి కాపురం చేయటం. అందుకే విడిపోతున్నాం. ఇంకా వివరాలు కోర్టు కూడా అడక్కూడదు" అని సమాధానం చెప్పాడు మాధవరావు.

"మరి మీరేం చేయదల్చుకున్నారు "

"ఇంక మనం చేయటానికి ఏం వుంది? ఆవిడగారు కూడా లాయరుద్వారా నోటీసు పంపారు. వాళ్ళిద్దరి తరఫు లాయరున్నూ.... మాత్రం కోర్టుకు అటెండ్ అవుతున్నాం. రెండు మూడు రోజులలో వాళ్ళకి విడాకులు గ్రాంటు కావచ్చు బహుశా !"

"అలా కాకూడదు. ఈ కేసు మీరు అప్పుడే తీర్పు రాకుండా వాయిదా వేయించాలి. ఆ ఒక్క సహాయం చేశారంటే చాలు. మిగతా విషయాలు నేను చూసుకుంటాను..... ప్లీజ్- మీ మేలు మర్చిపోను." అంటూ రిక్వెస్టు చేస్తున్న సుందరాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు విశ్వనాథం.

"ఇంతకీ మీకింత ఇంట్రస్టు ఏమిటో చెప్పారు కాదు!"

"సారీ! ఈ ప్రయత్నం ఫలిస్తే నా కదే చాలు. నా పేరు బయటికి రాకూడదు నాకు మీ సహాయం వుంటుందనే ఆశిస్తాను." అంటూ వెళ్ళిపోయాడు సుందరం.

* * *

ప్రొఫెసర్ "మిస్ మార్గరెట్"తో అన్ని విషయాలూ చెప్పాడు సుందరం. ఆవిడ సైకాలజీలో రీసెర్చి చేసి అమెరికాలో గొప్ప పేరు సంపాదించింది. రిటైర్ అయిం తర్వాత దేశ పర్యటన చేస్తూ ఇండియాలో స్థిరపడిందామె!

సుందరం చెప్పిందంతా విన్నారు మిస్ మార్గరెట్.

—"సరే. ఇదేమంత క్రిటికల్ ప్రోబ్లెమ్ అనిపించడం లేదు నాకు. తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను. చాలా కాలం అయింది ఇలాటి విషయాల్లో పనిచేసి. నాకూ కాస్త రిలీఫ్‌గా వుంటుంది. సక్సెస్ అయితే కొంత తృప్తి కూడా మిగుల్తుంది....."

"థాంక్యూ వెరీమచ్" అన్నాడు సుందరం సంతోషంతో!

"ఇంతకీ.... నాకో సందేహం" ఆవిడ అతన్ని చూస్తూ అన్నారు.

"ఏం లేదు. మీరు వాళ్ళిద్దరికి ఏమ యినా రిలేషనా?"

"క్షమించండి. తర్వాత చెప్తాను. చిన్న రిక్వెస్టు. ఈ కేసులో నేను మిమ్మల్ని కన్సల్టు చేసినట్టు మాత్రం ఎవరికీ తెలీకూడదు".....

"అలాగే?" అన్నారావిడ ఏదో ఆలో చించుకుని నవ్వుతూ.

* * *

"మిస్ మార్గరెట్" రివాల్వింగ్ ఛైర్‌లో కూర్చుని వున్నారు. సుశీల చెప్పు తున్న మాటల్ని శ్రద్ధగా వింటు....ఆమె మాటలన్నీ రహస్యంగా షెల్ఫులో ఉన్న టేప్ రికార్డరులో టేప్ అవుతున్నాయి.

"మీరు తల్లిలాంటి వారు. అందుకే అన్ని విషయాలూ మనసు విప్పి మీకు చెప్తున్నాను. మా వారికి నేనంటే ఎంతో ప్రేమ. కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటారు నన్ను. నేను పేద కుటుంబంలోంచి వచ్చినదాన్ని. నా ఆశలూ అభిప్రాయాలు అన్నీ చంపుకుని ఆయన్ని పెళ్ళాడాను. నా కుటుంబ పరిస్థితులు అందుకు కారణం అయినా ఆ బాధ నాకు ఏనాడూ లేదు. నా విషయాలన్నీ తెలిసి కూడా, ఆయన నన్ను చేసుకున్నారు. నేను కాలు పెట్టిం తర్వాత.... ఆయన వ్యాపారం మూడు పువ్వులు: ఆరు కాయల్లా అభివృద్ధి చెందింది. మా ఇద్దరి అన్యోన్యతా చూసి కొందరు అసూయ పడేవాళ్ళు కూడా. లంకంత ఆస్తి-కార్లు-నౌకర్లు— భర్త అనురాగం, ఇవన్నీ లభించటం నా అదృష్టం

—బాబు పుట్టాడు. అల్లారు ముద్దుగా పెంచుతున్నాం. ఆయన "డిగ్నిటీ"కోసం బాబుని "మద్రాసు కాన్వెంట్"లో చేర్పిం చారు ఆ దిగులుతోనే కాలం గడుపు తున్నాను నేను అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి చూసి వచ్చేదాన్ని. కాని ఈ మధ్య నా ఆరోగ్యం అంత బావుండటం లేదు... "ఎలా వున్నావు"- అని అడగటాని క్కూడా ఆయనకు తీరిక ఉండదు అన్ని వ్యవహారాలు. "బాబుకి జ్వరం" అని లెటర్ వచ్చింది. "వెళ్ళి చూసి రమ్మని చాలాసార్లు బ్రతిమిలాడాను. "రేపు రేపు" అని వాయిదాలు వేయటం చూసి నాకు చాలా బాధ కల్గింది.

"లక్షలు పెంచుకోవటమే లక్ష్యం కాదు, బంధాలు తెంచుకోకూడదు." అన్నాను ఓ రోజు. ఆయనకు కోపం వచ్చింది. ఆ క్షణం నించి ఇంక ఆయన్ని వెళ్ళమని అడక్కూడదనుకున్నాను. నాలుగు రోజుల తర్వాత ఆయన వెళ్ళి బాబును చూసి వచ్చారని మద్రాసు ఫోను చేసినప్పుడు తెలిసి- ఎంతగానో కుమిలి పోయాను ఏం. మీరు చెప్పండి వెళ్ళొ చ్చిన మనిషి- నాకా విషయం చెప్ప కూడదు. కన్నతల్లి హృదయం ఆయనకి తెలిదూ. తనంతట తనే చెప్తారని ఎదురు చూశాను... నేనూ విసిగిపోయాను. మా ఇద్దరి మధ్య మాటలు లేవు. నాలు గయిదు రోజులకోసారి ఇంటికొచ్చివెళ్ళే వారు. మాట్లాడటం ఏనాడో మానేశారు. నేనంటే అసలు లెక్కలేకుండాపోయింది మనసు బాగాలేక.... పుట్టింటికి వెళ్ళాను. చూడాలనిపించి- మా నాన్నగారితో "ఇంకో పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను— అన్నారట. ఆయన పట్టుదల నాకు తెలుసు నాకూ వ్యక్తిత్వం వుంది.

ఆయన దగ్గర్నుంచి విడాకుల నోటీసు రాగానే మనసు చివుక్కుమంది. తెగించి నేనూ నోటీసు పంపాను ఇదీ జరిగింది"—

అంటూ సుశీల వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగింది.

అంతా విన్న మిస్ మార్గరెట్ మృదువుగా నవ్వారు.

"ఇందులో నా తప్పేమయినా వుందా చెప్పండి మేడమ్." అమాయకంగా అడిగింది.

"నీ తప్పేంలేదమ్మా నువ్వు ఇలా అంటున్నావు! మరి మీ వారేమంటున్నారో తెలుసా!"

.... "ఏమిటి! ఆయన కూడావచ్చారా" ఆశ్చర్యపోయింది సుశీల.

..."ఉహు రాలేదులే.... ఆయన మనసు కూడా తెలుసుకోమని" — అంటూ మిస్ మార్గరెట్ టేపు రివర్స్ చేసిఆన్ చేశారు. మాధవరావు మాటలు వినపడగానే ఆశ్చర్యంగానూ, ఆసక్తిగానూ వినసాగింది సుశీల.

"సుశీలని నా ప్రాణం కన్నా ఎక్కువగా చూసుకున్నాను నాకు తనని చేసుకున్న తర్వాతఅనుకోనంత కలిసొచ్చింది రెండు పూటలా ఇంట్లో భోజనం చేయటానిక్కూడా తీరిక చిక్కని బిజీనెసు నాది. అయినా ఆమెకు కష్టం కలిగించకూడదని చాలా వరకూ ఇంటి దగ్గరే వుండటానికి ప్రయత్నించే వాడిని తీరిక చిక్కించుకొని. ఈ మధ్య వ్యాపారాల్లో కాస్త కలవరం బయలుదేరింది. నిద్రాహారం కూడా మాని ఆ సమస్యల్ని గురించి డిస్కషన్స్ని, మీటింగ్స్ని.... అటెండ్ కావడంతో— "బాబుకి జ్వరం సంగతి తెలిసీ వెళ్ళి చూసి రావటానికి వీలు చిక్కలేదు.

సుశీల చాలా బ్రతిమాలింది— ఒక్కసారి చూసిరమ్మని. తనకి ఆరోగ్యం బాగాలేదు. నాకోక్షణం తీరికలేదు. ప్లేన్‌లో వెళ్ళి 2 గంటల్లో రావచ్చు. అంత తీరిక అసలేదీ....తనకొక్కదానికే బాబు మీద ప్రేమవున్నట్టు; నేను వాడికి ఏమీ కానట్టు మాట్లాడింది. అయినా నేనేం బాధపడలేదు. అనుకోకుండా అవకాశం చిక్కి! ఆ మర్నాడే నేను వెళ్ళి బాబుని చూసి తిరిగివచ్చాను. బాగానే వున్నాడు. తిరిగి వచ్చింతర్వాత "బాబు ఎలా ఉన్నాడని" కనీసం అడక్కుండా మంకు పట్టు౦ ది, నా మనసు చివుక్కుమంది. బాబుకన్నా అన్ని వ్యవహారాలూ ఎక్కువా నాకు చెప్పండి. అందుకే అవన్నీ పక్కకుపెట్టి వెళ్ళొచ్చాను. అయినా తను తన ప్రెస్టేజీ ఎక్కడ పీలవుతుందోనని నన్నడగలేదు. భార్యాభర్తల మధ్య ప్రస్టేజి ఏమిటని నేను అంతగా ఫీలవలేదు.

ఆ ఒక్కరోజు నేనులేని అదును చూసుకుని ఫ్యాక్టరీల్లో సమ్మె మొదలైంది. ఆ ఫలితం మిగతా వాటిమీద రిఫ్లెక్టు కాకుండా చక్కదిద్దుకునే ప్రయత్నాల్లో సరిగ్గా ఇంటిక్కూడా రావటం లేదు కుదరక.

ఓనాడు ఇంటికి వచ్చేసరికి సుశీల పుట్టింటికెళ్ళిందని చెప్పారు నౌకర్లు! చూశారా! తను ఫోనులో అయినా చెప్పొచ్చుగా—నౌకర్లు చెప్పారు, నెక్స్టుడే.... వాళ్ళనాన్న గారు వచ్చారు, నామాటలేం వినిపించుకోకుండా నాలుగు మాటలూ

అనేశారు. నాకూ కోపం వచ్చింది "మరో పెళ్ళి చేసుకుంటే మీ అబ్బాయికి ఈ బాధలుండవేమో–" అని తన్ను చేసుకోమన్నట్టు అన్నాను కానీ–నేను చేసుకుంటాననలేదు దాని కాయన వెళ్ళి ఏం చెప్పాడో "మీఇష్టం వచ్చినట్టు చేసుకోండని" లెటరు రాసింది సుశీల.

నిజమే! నేను కావాలంటే చేసుకోగల్ను సుశీలంటే నాకు ప్రాణం! అందుకే ఆమెకు కష్టం కలక్కూడదని అనుకున్నాను. అప్పటికే ఆమె మనసులో నాకు ప్రేమలేదేమో అనిపించింది. సుశీల మనసు నాకు తెలుసు. ఊరికే "విడాకుల" నోటీసు పంపాను. అప్పటికైనా ఎదురుగా వచ్చి మొహంమీద చీవాట్లు పెడుతుందని ఆశతో! కానీ నేననుకున్నది ఎదురు తిరిగింది. తనూ నోటీసిచ్చింది. దాంతోనాకు సుశీలకు నేనంటే నిజంగా ఇష్టంలేదని అర్థమై పోయింది. ఇదీ జరిగింది! ఇందులో ఎవరి తప్పు ఎంత వరకో మీకు తెలుసు మేడమ్!" అంటూన్న మాటల్లో ఆవేదన....వినిపించింది సుశీలక్కి [illegible] మాటలు ఆగిపోయాయి! [illegible] వడి తీరుకుయాం! సుశీల [illegible] [illegible] వెళ్ళిపోతున్నాయి [illegible] [illegible] మాస్ మార్గరెట్ [illegible] "మాధవరావుగారిని లోపలికి [illegible]" అన్నారు [illegible] సుశీల [illegible] "ఆయన ఇక్కడే వున్నారా [illegible] [illegible] [illegible]

సుశీలకు. ఇద్దరి మనసులూ మూగగా మాట్లాడుకున్నాయి.చాలాకాలం తర్వాత.

మార్గరెట్ ఇద్దర్ని ఉద్దేశించిఅన్నారు. "మీరిద్దరూ మనస్పర్థలు మొదలైంతర్వాత మనసారా ఒక్కమాట మాట్లాడుకున్నారా" ఇద్దరూ తలొంచుకున్నారు.

"మీరలా చేసివుంటే ఈనాడు ఇంత వరకూ వచ్చేదికాదు. మనుషులు ఒకటైంతర్వాత మనసులు కూడా ఒకటి కావాలంటే ఒకరి విషయాలు మరొకరితో దాపరికం లేకుండా చెప్పుకోవాలి. వ్యాపారాలూ, హోదాలూ ఇలాటి కష్టం వచ్చినప్పుడు రక్షించలేవు. చదువూ! తెలివి అన్నీ వుండి కూడా, ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకోవటాలూ....క్షమించు కోవటాలూ లేకపోతే ఆ సంసారాలు చివరికి ఇలా తయారవుతాయి.

సుశీలా! నువ్వు మీవారి మాటలన్నీ విన్నావు! నీ మాటలు కూడా ఆయన ఆ గదిలోంచి వినేఏర్పాటు చేశాను. ఇప్పుడు చెప్పండి. ఇంకా మీకు విడాకులు కావాలా?—అంటూ [illegible] [illegible] సుశీల–మాధవరావు [illegible] చూసుకున్నారు [illegible] [illegible] మాధవరావు [illegible] చేతిని [illegible] [illegible] క్షమించండి [illegible] [illegible] అన్నారు. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] బాబూ [illegible] గదిలో [illegible] [illegible] [illegible] సుశీలా [illegible]

త్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుని సుశీలకిచ్చాడు. బాబు సుశీల గుండెలకి అతుక్కుపోయాడు.

ఇద్దరి మనసుల్లోనూ ప్రశాంతత-అనురాగం నిండింది.

మీ మేలు జన్మలో మర్చిపోలేం మేడమ్ అంటూ కృతజ్ఞతతో నమస్కరించారు ఇద్దరూ-బాబు అందర్నీ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

"ఆల్ ది బెస్టు-" అని వాళ్ళిద్దరికి వీడ్కోలు ఇచ్చారామె.

వాళ్ళు వెళ్ళగానే సుందరం గది లోంచి బైటకి వచ్చాడు నవ్వుతూ. "వెరీ గుడ్ మిష్టర్ సుందరం-నీకృషి ఫలించింది." అన్నారామె.

"థాంక్యూ మేడమ్. వాళ్ళిద్దరూ ఎంత సంతోషంగా ఉన్నారో చూశారు... ఇప్పుడు చెప్పండి మీకు... చెప్తాను మేడమ్" -అన్నాడు సుందరం. ఆతన్ని కళ్ళలో ఒక నిముషం పాటు... తొంగి చూసింది.

"సుశీలా నేనూ పదేళ్ళ క్రితం ప్రేమించుకున్నాం... పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు... తుండు... మాధవరావుని చేసుకుంది... మరలా చెల్లి దయవల్ల తెలుగు తుందని.... పెద్దల సలహామీద కుటుంబ... చేస్తున్నాను దృష్టిలో పెట్టుకుని

మాధవరావును చేసుకోవటానికి ఒప్పుకుంది నన్ను క్షమించమని వేడుకుంది.

పరిస్థితుల్ని అర్థం చేసుకున్న నేను సుశీల త్యాగాన్ని అభినందించి ఆమె పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను. ఆ తర్వాత నేను మిలటరీలో చేరాను. ఇక్కడకి తిరిగి ఇన్నాళ్ళ తర్వాత రావాలనిపించింది. వచ్చాక తెలిసిన విషయం....వాళ్ళిద్దరు విడాకులు తీసుకుంటున్నారనీ మా చెల్లెలు ఎప్పుడూ వాళ్ళ విషయాలు ఉత్తరాల్లో రాస్తుండేది. అంత అన్యోన్యంగా వుండే వాళ్ళు ఎందుకు విడాకులు తీసుకుంటున్నారో దనిపించి. సుశీల కుటుంబం అలా కాకూడదని మిమ్మల్ని ఆశ్రయించాను. ఇందులో నా ప్రమేయం వుందని ఇకముందు కూడా ఎవరికీ చెప్పవద్దనీ... థాంక్యూ వెరీమచ్ ... మేడమ్... అంటూ ... అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు సుందరం.

...రం గురించి ఆలోచిస్తూ అక్కడే...